Ч. 117. Пятниця 11 червня (29 мая) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні.—З буджетової комісиї.

Руский клюб видав такий комунікат про своє послідне засїдане:

„На засїданю украінского клюбу з 5 го червня 1909 р. візвав голова пос. Ю. Романчук всїх членів клюбу, точно являти ся на засїданя палати, причім сконстатував, що вчера (с. т. в пятницю 4 с. м.) присутність всїх руских послів була рішаюча для побіди опозициї при голосованю. Дальше голова висказав свій жаль, що буковиньскі посли виступили з клюбу, тим більше, що був короткий час, аби найти підставу до переговорів взглядно порозуміня; однак він висказав своє переконане, що оба клюби будуть іти і на будуче разом та в загальнім інтересі руского народа знов найдуть ся разом.

Українськиій клюб полишив буковиньским Русинам всї мандати до комісий, котрі ті останні льояльно передали клюбови до розпорядимости.

Надто клюб приняв з жалем до відомости, що пос. др. Е. Олесницкий зложив мандат до буджетової комісиї, коли всї заходи клюбу, щоби др. Олесницкий назад обіймив сей мандат, показали ся без успіху, бо др. Олесницкий заявив, що не в силї єго на ново приняти. Натомість сконстатовано, що про єго уступлене з буджетової комісиї розійшли ся зовсім неправдиві вісти в німецких часописях, противно клюб висказав своїм членам буджетової комісиї, отже й д рови Олесницкому, за їх визначну та обильну діяльність в бродж. комісиї, повне признане.

Тим самим узнав клюб справу голосованя наших членів буджетової комісиї за остаточно поладнану".

Мандат в буджетовій комісиї, опорожнений уступленем посла дра Евг. Олесницкого, котрого знамениті виводи, особливо що-до адміністрациї та судівництва стрінули ся з загальним признанем, обійме на кінцеві засїданя буджетової комісиї, голова клюбу посол Юл. Романчук.

На засїданю клюбових голов порішено як найшвидше покінчити наради буджетової комісиї та поробити заходи для приспішеня ходу нарад палати. Нагле внесене посла дра К. Левицкого в справі урядової мови в галицких судах прийде на чергу по полагодженю розправи над начерками дра Білиньского.

„Neue fr. Presse" стверджує, що більшість сторонництв єсть за полагодженем буджету в дорозї парляментарній. Колиж бй не ставало часу, то до ухваленя буджетової провізориї в дорозї наглячого внесеня, має правительство запевнену більшість двох третин.

П. Козловский говорив о розпорядженю в справі реформи іспитів в середних школах і про ревізию приписів о правах абітуриєнтів. Бесїдник замітив, що від учителів вимагає ся чим раз більше, а не дає ся їм змоги виконати те, чого вимагає ся. Длятого домагає ся усуненя переповненя кляс, увільненя директора від канцелярийних робіт, зменшеня числа суплентів. Також і учительскої семінариї в Галичині переповнені; длятого жадає бесїдник заложеня нової семинариї в Ярославі. Крім того домагає ся польскої школи реальної і учит. семинариї на Шлеску, побільшеня числа рим. кат. парохій у всхідній Галичині, а вкінци запомоги на реставрацию костела в Жовкві і синаґоґи в Наролю.

На вчерашнім передполудневім засїданю буджетової комісиї обговорював потреби шкільництва в Галичині пос. Баталія. По довшій дискусиї буджет просьвіти принято. Відтак ухвалено розділи: найвисший двір, кабінетна канцелярия, трибунал державний і рада державна. На тім покінчено наради перед полуднем.

По полудни покінчила комісия буджетову дискусию. Між иншими принято фонд диспо-

---

8)

Образки з подорожи по Америцї.

Після Т. Келїнга, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

3.

Гадка як бомба.

Крізь шпари в помості з дошок, роздав ся такий квик, що можна би було оглухнути.

— А пискп би вам замурувало, ви собачі голови! — При сих словах дало ся почути тупнене ногою з великої злости. — Ви позбавили би чоловіка і найвеличавійшої гадки! Хоч повісь ся!

В буді, збитій з тертиць, за розгойданим столом, на котрім побіч каламаря як бочівка лежала пачка потятих ґазет, довжезні ножиці і спорий револьвер, сидів лиш в камизельці якись вже трохи череватий панок зі здоровим, веселим лицем і білявими бакенбардами.

П. Віль Батле, — бо так називав ся той панок, котрому могло бути трийцять кілька літ, — був начальним редактором і властителем сьвітової ґазети „Snoutville-Expres" („Снавтвільский Посланник"), котра мала пятьдесять чотири сталих передплатників і розходила ся в дрібній продажи що дня на улицях пересїчно в дванайцяти примірниках. Цілий друкарняний інвентар, друкарска машина з кількома каштами і скринками з черенками, містив ся в редакцийнім бюрі, в котрім начальний редактор трудив ся як раз над тим, щоби описати розбишацкий напад, виссаний з пальця. Але п. Віль Батле не лиш редаґував свою сьвітову ґазету; він єї ще й складав та й друкував власноручно, а до всеї тої роботи мав лиш малу поміч в особі п. Неда Райта, вісімнайцятилїтного хлопчиска, котрого красномовно називав своїм підредактором.

П. Нед Райт, що колись чистив чоботи, був в глубині редакцийного бюра тим занятий, що розвивав напір, який мав бути ужитий на друковане найблизшого числа „Посланника", бо він сполучав в своїй особі ще й становище наймита, друкарского ученика і розносителя ґазет.

Начальний редактор і властитель друкарні, п. Віль Батле, міг тим повеличати ся, що колись давнїйшими роками був в Европі одним із найвеселїйших официрів від драґонів. Але що він якось не умів удержати круглого гроша, то був змушений заміняти добровільно войсковий мундур на цивільне одїнє та й повандрував до Америки, того краю свободи і підприємчивости То було ще сім літ тому назад. По всїляких пригодах, котрі однак не могли ніколи попсувати єму єго доброго гумору, дослужив ся він остаточно ранґи чистника машин в якійсь друкарни в Чікаґо. Опісля вивчив ся складати і друкувати та переніс ся три чверти року тому назад до Снавтвіль, в удїльній державі Небраска, щоби тут основанем „Снавтвільского Посланника" зарадити конечній потребі.

Снавтвіль було то місточко, славне з тучених свиний і мало точно двіста сорок і один жителів. А що „Експрес", мимо того, що вже виходив через три чверти року, не годен був хоч би й нужденно виживити свого властителя, то й п. Батле, щоби збільшити свої доходи в побічнім урядованю, взяв ся до тученя свиний і в пивници під своєю редакциєю примістив пятеро безрог, що очивидно не конче причиняло ся до приятного запаху в редакциї.

Але хоч і як нужденно було уладжене бюро редакцийне, збите з неогибльованих дошок, то все-таки мало одну окрасу. На стїні коло редакцийного стола висїла в хороших бронзових рамцях фотоґрафія миленької панночки літ може за двайцять, котрій задуманий вираз у великих очах надавав якоїсь особливої повабности.

Ррох, ррох, ррох, ррох! — дало ся знов почути з під споду.

— Заждіть, свинячі уха, дам я вам! — Віль Батле вхопив револьвер зі стола, змірив ним до землї і вистріл луснув в бюрі. — Чуєш, Нед, чому ти не погодував тоті проклятї безроги? — відозвав ся начальний редактор до свого підредактора.

— Бо кукурудза вийшла, містер. Они вже від вчера нічого не їли.

— То купи зараз ваґон кукурудзи за пів доляра. Яка шкода, що не можемо наших морквориів годувати ґазетним папером! Містер

зицийний 25 голосами против 20. В дискусії над тим фондом промавляв п. президент мініcтрів бр. Бінерт. П. Кончі поставив резолюцию на звесене інституциї міністрів земляків. Ту резолюцию відкинено 24 голосами против 10. Натомість принято другу резолюцию п. Кончіого що-до законного управильненя обсягу діяльности міністрів земляків. На тім наради покінчено, ухваливши цілий буджет. Ґенеральним референтом буджету в повній палаті вибрано п. Штайнвендера.

Буджетова комісия мала передвчера вечером засіданє. В дальшій дискусії на буджетом міністерства просьвіти промовляв п. міністер просьвіти ґр. Штірк, обіцюючи, що буде старати ся в міру фінансової спроможности заспокоїти бажаня, виказані що до будови нових шкільних будинків і розширеня клінік. Правительство займає ся також справою реформи шкільних оплат університетских. Дальше сказав, що виданий ним обіжник в справі іспитів зрілости не противить ся засадам реформи, переведеної б. міністром Мархетом. Що до резолюциї п. Ґломбіньского, щоби признаний суплентам в р. 1907 дорожиняний додаток розширено і на рр. 1908 — 1910, сказав міністер, що аванс суплентів не єсть тепер некористний, так що супленти лише короткий час обходитись будуть без того додатку. Що до другої резолюциї, щоби отвирано нові торговельні і промислові школи і тим способом ужилювано переповнена ґімназий, обіцяв міністер зробити все, що буде в его можности.

На жалоби руских послів на галицке шкільництво пригадує п. міністер, що особливо спори на поли середних шкіл залежить від співділаня декотрих законодатних інституций, та впевняє, що й теперішна управа просьвіти так само прихильна змаганям руского народу до піднесеня культури, як була попередна.

Вкінци п. міністер тішить ся, що всі народи бажають висшої культури, стараючись о піднесенє університетских наук, і згоджує ся зовсім з резолюциєю референта висшого шкільництва п. Ґурского, котрий в справі заложеня нових університетів указує на такі моменти, як: потреба учительских сил для тих університетів; конечність заспокоєня потреб університетів тих, що вже є; дальше увага на фінансову спроможність держави; а вкінци увага на те, щоби школа повстала при згоді, а не серед завзятої борби. Ту резолюцию п. Ґурского п. міністер горячо припоручує приняти.

Новинки.

Львів, дня 10-го червня 1909

— **Прогульки наколесників** львівского „Сокола“. В суботу і неділю 12 і 13 с. м. відбуде ся дводнева прогулька до Сасова (фабрика паперу) на Плісниско (найстарший монастир ОО. Василиян), Підгорець (замок Собіского) і Олеська.— Від'їзд в суботу о год. 12 в полудне. В пляні є також і дальші прогульки, між иншими на початок серпня до Будапешту. В прогульках дальших можуть брати участь і наколесники позамісцеві, тому було би пожаданим, щоби по всіх містах і місточках завязували ся відділє наколесників. Всіх інформаций уділяємо радо.

— **Втеча кримінальників.** З червовецкої вязниці втекло сими днями — як ми то вже доносили — 5 злочинців, з котрих один був засуджений на смерть Команда жандармериї зарядила погоню за втікачами через 40 станиць. Жандарми ствердили, що втікачі купували коло Целиви і Ревни хліб, горівку і тютюн. Дальше знайдено сліди, що убийник Ґрамадзора відлучив ся від своїх товаришів і буде імовірно крутити ся коло свого рідного села Дихтинець. Слідство викрило, що втеча не могла відбути ся без помочи з надвирку. Доказом на то має бути факт, що один з арештантів міняв в коршмі банкнот 10-короновий, котрого перед тим не міг мати при собі. Ґрамадзору засуджено на смерть за то, що убив двоє людий, котрим зрабував 60 сотиків. З Румуниї наспіла вість. що там придержано одного із втікачів, мабуть жида Аврама в Міговені.

— **Градова туча** навістила дня 5 с. м. около 5 год. громади Малнів, Малнівску Волю, Старяву, Череву, Соколю, Підгать і Арламівску Волю мостиского повіта. Такої тучі і такого граду не памятають найстарші люди. Туча і град перевертали навіть сильних людий серед дороги; град набивав людям ґузи на голові і тілі, убивав кури, качки, гуси, вибивав вікна. Люди, кидані до землї, не були в силї пiднимати ся та пересиджували час тучі; инші перестоювали, а град засипував їх по коліна! Град, величини волоскіх оріхів, а навіть малих курячих яєць, вибив жито, гречку, просо, коноплї; ячмінь і овес, особливо пізнійшого сіяня, утерпіли троха менше. Бульба також ушкоджена, але є надія, що еще відродить ся. Шкода єсть величезна. Лиш в самім Малнові оцінено єї до дня 7 с. м. на 52 господарствах разом на 183 морґах на 29.000 К.

— **Підроблені 5-коронівки.** Сими днями вступив до одного склепу в Чернівцях якийсь чоловік і хотів при закупнї товару пустити підроблену 5-коронівку Коли его піймано і показало ся, що 5 коронівка підроблена, тоді він заявив, що она не належить до него, але до его товариша, який отсе на него чекає перед склепом. Але товариш его не в тімя битий: він повмітив сейчас, о що ходить і дав драла. Поліциї удало ся его вислідити, а він подав як властиттля 5-коронівки якогось третого свого товариша. Їх всіх трох арештовано, бо підозрівано їх, що они є фальшівниками 5 коронівок. Загалом в послїднім часі появилось більше число підроблених 5 коронівок, тому треба дуже уважати на гроші, а головно на 5 коронівки.

— **З Перемишля** пишуть до „Руслана“: Загальні збори „Тов. взаїмної помочи дяків перемиської епархії“ відбули ся дня 25 мая в Перемишли в присутности 80 до 100 членів тогож товариства. (Подібні товариства суть в львівскій епархії і станиславівскій, а цїлию їх є нести моральну і материяльну поміч своїм членам). Зі звіту важнійші дати такі: Від основаня Тов. (р. 1891) вписало ся в члени 488 дяків (на 700 парохій в епархії), однак много перестало бути членами, другі поумирали, инші покинули дяківство, так що дійстних, точно платячих вкладки членів було в 1906 р. 78, в 1907 р. 40, в р. 1908 50, а в р. 1909 р. 40 (вкладка річно 2 К). Тов. має майна (зложеного на щадничих книжочках) суму 21.311 К повсталого з жертв, запомог а найважнійше з льотериї дяківскої в 1902 (около 9 000 К). Між запомогами важнійші позициї такі: від сойму 200 К, „Днїстра“ 100 К (150 К), Тов. „Віра“ в Перемишли 100 К і кількох рад повітових (пр. Самбір, Ліско по 20 К, Дрогобич 50 К, Сокаль, Турка, Старий Самбір і Яворів). Тов. знов зі своєї сторо-

---

Батле вийняв по довшій шуканинї кілька срібних монет з кишені в камізельці. — А відтак — говорив він дальше — гони зараз до нашого головного уряду почтового та принеси ґазети і листи!

В чверть години опісля явив ся Нед знову з малим мішком кукурудзи,ількома ґазетами і одним листом. Підчас коли підредактор крізь спадаючі дверцї сипав до хлїва кукурудзу, придивляв ся Віль Батле почтовій печатці на хорошенькім листї.

— Чікаґо — замуркотів сам до себе. — Аби я так здоров — сказав він сам до себе а лице ему роз'яснило ся до веселого усьміху, — що то таки направду від Ліцциї! — Він отворив лист борзенько і став читати:

„Мій дорогий Вілю! Можу тобі подати радістну вість, що я перед кількома днями вийшла з клініки професора Джефферзона і тепер вже зовсім здорова. Тих кілька недїль, як я вже тобі писала, були дуже тяжкі для мене, але при помочи божій они вже минули. А ти десь дуже тужив за мною! Коли я собі тебе спогадала, то мене брала ще більша журба як о свою власну долю. Професор Джефферзон каже, що я можу тішити ся з того, що все так добре закінчило ся і що на менї не видко анї слїду моєї пригоди. Та й сама то бачу, що бодай не лишило ся на менї ніякого калїцтва. Але нехай там собі буде як хоче, а для мене головна річ, що менї остала ся твоя любов, котра містить в собі моє щастє і мою будучність. Що правда, мусїла я, як то я Тобі вже давнійше доносила, покинути посаду ретушерки у фотоґрафічнім заведеню. але зато знайшла я собі місце робітници цьвітів в однім великім торговли цьвітів. Що правда, то не конче користна заміна, але мимо того не хочу жалувати ся. Зі спокоєм і відвагою будемо дожидати того часу, в котрім як давнійше так і тепер сподіваю ся сповненя найбільших моїх бажань, злуки з Тобою.

Думаючи завсїгди о тобі, молю ся до Бога о то, щоби Тобі добре вело ся і остаю ся у вірній любови Твоя Ліццiя“.

Добра дївчина! Лепська дївчина! — сказав він сам до себе, прочитавши лист. Відтак встав і станув перед фотоґрафією в бронзових рамцях на стінї. — Зачекай лиш, Ліццие, зачекай голубко — сказав він а сльози закрутили ся ему в очах — вже не довго того! Якось дамо собі раду. Коби я лиш впав на яку гадду, таку гадку, таку гадку як бомба! Але я й впаду на неї, хоч би менї прийшло ся день і ніч думати роздумувати. А тоді буде гроший як сьмітя! А відтак ти станеш моєю маленькою жіночкою. Чоловік нераз і не сподїває ся а то щось приходить!

Начальний редактор звернув ся до свого підредактора Неда Сайта. — Піду тепер — сказав він — до бару (шинку) Бобія Кодлїнґа. Тимчасом обійми ти цїлу редакцию, мій сину! Як би хтось в справах редакцийних зробив нам честь своєю гостиною, то пішли его до Кодлїнґового бару!

Мр. Батле взяв на себе свій аксамитний жакет, наложив на голову калябрийску крисаню, поклав зложений лист від Ліццiї на стіл, сховав револьвер до кишені в жакетї і вийшов жвавим кроком з бюра.

Бар Бобія Кодлїнґа був около полудня зборним місцем снавтвільских достойників. Адвокат Сам Тонґс, цирулик Ралоф Дриджер і аґент торговельний Гю Ербляст були в тім часї правильними гостями Бобія Кодлїнґа. Коли Віль Батле увійшов до бару, сидїли вже ті панове коло однїсенького в шинку стола, підчас коли другі всечестні Снавтвільцї пили коло шинквасу горівку склянками великими як кулак.

Батле казав господареви, котрого червоний ніс як кушка сьвітив ся як грань, подати собі содової води з горівкою.

— Чи не стало ся де якесь убийство або щось иншого цїкавого? — спитав аґент торговельний Гю Ербляст, чоловік як тика.

— Стало ся, в Абруццах. Страшенне. Буде о тім нинї вечером в „Експресї“. Відомість на власнім дротї. Але тут у нас на жаль нїчого не чувати. Нужденна то нора, тота Снавтвіль! — відповів начальний редактор, сідаючи собі коло стола.

— Таки так, лихі часи — відозвав ся на то покутний адвокат Сам Тонґс. — Не забивають ся! Не крадуть коний! Не обманюють один другого! Я готов ще сам себе запізвати о зраду держави а відтак виступати яко оборонець у власній особі.

— Погані часи, — погані часи! — зітхнув глубоко цирулик Ральф Дриджер і потер собі рукою лице, на котрім були дві широкі близни. — Не стріляють в себе револьверами, не пробивають ножами! Вже від кількох недїль не купує у мене ніхто славної на весь сьвіт масти від ран „Фенікс“.

(Дальше буде).

ни уділяло і уділяє своїм членам дякам запомогу в висоті 20—50 К одноразово. Доперва від слідуючого року 1910 буде стало давати запомогу річно в висоті 100 К 4 дякам вже до смерти, а 4 дякам одноразово по 50 К (услівя одержаня пр. 1. неспосібність до дальшого справованя дяківства, 2. чим хто довше членом Тов. і т. и., будуть осібно оголошені). Надто Виділ вносив петициї до Ради державної о признане дяків функционарами церковними і щоби їм дано платню, бо закон краєвий конкуренцийний полишає справу дяків не розвязаною. Поєдинокі датки від громад не є сталі — а конкуренцию на дяка скликати ніхто не хоче. — З важнійших внесень були: 1) Просити еп. Ордин. о поновне зарядженє, щоби дяки вписувались в члени Тов.; 2) щоби в шематизмі епархіяльнім поміщено спис дяків; 3) щоби в парохіях будовано дяківки; 4) щоби в кождім деканаті був орґанізатор дяків (аґент); 5) постарати ся о скорше затверджене „правила для дяків“ (яке уложив комітет дяківскої орґанізациї). Вкінци збори іменували почесними членами тов.: 1) о. М. Мрыца, крилош. з Перемишля, 2) о. Йосифа Кисілевского, сьвященика із станиславівскої епархії, 3) о. Льва Несторовича, катехита в Перемишли і 5) о. Г. Поляньского, пароха в Тарнаві.

— **Нагла смерть на ратунковій стациї.** В неділю о 7 год. рано зголосила ся на ратункову стацию у Львові жінка урядника банку п. Кандльова, просячи о поміч, бо наслідком висиленя при приготовленях до шлюбу своєї доньки, яке мало відбути ся сего дня, чує ся недужою. В хвилю потім умерла. Смерть єї викликала сензацию. Збігли ся люди, між ними 55-літний огневий сторож Янчишин приглядав ся тлінним останкам, та зауважав, як то нагло можна скінчити житє. Опісля війшов до свого приватного мешканя, обчистив собі обув та за кілька хвиль зробило ся єму недобре, і він упав неживий. Полишив вдовицю і шестеро неповнолітних дітий.

— **Загадочна смерть др. Левицкого.** Як здаєть ся, то траґічна смерть др. Левицкого єсть наслідком процесу против редакциї „Naprzod-у. Папери, на котрих видачи так дуже залежало Боровскій, відносили ся мабуть до тої справи і компромітували Боровску не лише з політичного але и з обичаєво товариского боку. Іменно варшавска часопись Przeglad poranny, редаґована приятелем Левицкого, Еренберґом (бувшим редактором краківского Głos-у narodu), донесла тепер, що Левицкий був перед кількома тиждиями в Варшаві в матримоніяльній справі. Постановив був оженити ся, а що на перешкоді сему стояла єго жінка, з котрою давно взяв лише сепарацию, то носив ся з гадкою перейти на протестантизм. Будучи в тій справі в Варшаві, постановив також пересьвідчити ся, чи бувша єго клиєнтка Боровска справді не мала нічого спільного з російскою полициєю. Єго доходженя випали дуже некористно для Боровскої. Левицкий дістав в свої руки любовну кореспонденцию між Боровскою а урядником „охрани“, Петерзоном. Тим способом потвердили ся слова Бакая, котрий в процесі з Naprzod-ом зізнав був, що Боровска мала зносини з Петерзоном, а той, уступаючи з „охрани“, передав єї в списі тайних помічників свому наслідникови, Шевяковови. А що зносини Боровскої з російским полицийним урядником мали також любовний характер, то легко тепер зрозуміти, чому Боровска так бояла ся, аби Левицкий не виявив тепер тих листів. Зрештою богато подробиць промовляє за тим, що Боровска від часу згаданого процесу навязала любовні зносини також з Левицким. Як там не було, але Левицкий дїставши в свої руки кореспонденцию Боровскої з Петерзоном, набрав до Боровскої страшенної відрази і побоюючись з єї боку некористних пояснень на тему їх дотеперішних зносин, держав роздобуту в Варшаві кореспонденцию як оружиє, з яким міг би в даній хвили виступити против неї. На тім підкладі повстав між ними конфлікт, котрий довів до катастрофи. Тимчасом в міру того, як Левицкий почав єї чимраз більше ненавидіти, Боровска тим напастливійше переслідувала єго своїми любовними почуванями. Називала єго перед знакомими „королевичем“, в навіть написала поему „Królewicz“, в котрій співала свою любов до него. Левицкий уникав єї, як лише міг, але она тим не знеохочувала ся і просто нападала на єго мешканє. Раз о 9 годині вечером видусила шибу в скляних дверех і відсунувши крізь діру рукою в замку засуву, дістала ся до мешканя. Левицкому тота візита так неподобала ся, що ужив аж помочи третої особи, щоби Боровску випросити. Але й то безцеремонне викидане не ослабило єї напастливости. В пятницю рано, отже в день перед смертию Левицкого, прийшла до єго канцеляриї, а принята ним невічливо, добула з торбинки єго фотоґрафію, котру купила у фотоґрафа і подерла в єго очах на кусники. Коли на Левицкім не зробило се ніякого вражіня і він пішов спокійно до суду на термін, Боровска позбирала кусники фотоґрафії і вложила до куверти, котру заадресувала до Левицкого. По полудни явила ся знов в канцеляриї, але Левицкий до неї навіть не відзивав ся, маючи пильну конференцию з редактором „Głos-у narodu“, Домбровским, котрого мав боронити на другий день. Сиділа блїда і пригноблена, утративши свою влізливу резолютність. Як она опісля дістала ся до мешканя, аби убити Левицкого, суть ріжні здогади. Або витягнула з задних дверий ключ і перед 10 год. війшла назад до мешканя, або дала ся замкнути, схована за котарою, або заходить ще третий здогад, що сам Левицкий лишив єї в своїм мешканю. Сей послідний здогад робить редактор „Gł. narodu“ Домбровский, котрий, виходячи з канцеляриї в товаристві Левицкого, відніс враженє, немов він дав їй знак, аби пішла до єго будуару, а відтак замкнув канцелярию. Однак тому здогадови перечать инші сьвідки, котрі перед 10 год. вечером мали бачити Боровску перед вікнами одної дами, куди Левицкий зайшов був по вечери. Можливе, що Боровска, ведена заздростию, слідила Левицкого, а не могучи діждати ся, коли він вийде, поспішила ще перед 10-ою до єго мешканя, щоби на нім піМстити ся.

Телеґрами.

Відень 10 червня. Міністер Кошут заявив вчера на конференциї сторонництв, що Цісар дав єму пізнати, що на утворене самостійного банку ніколи не згодить ся.

Будапешт 10 червня. Виконний комітет партиї независимости зібрав ся вчера у міністра Кошута на конференцию, на котрій Кошут здавав справу о своїй авдиєнциї у Цісаря. В дискусиї забирали голос Аппоній і Юшт. Нині дальший хід конференциї.

Карльсруге 10 червня. Süddeutsche Reichskorrespondenz виступає против голосів праси заграничної що-до заключеня німецко російского договору взаїмного забезпеченя та договору невтральности і заявляє, що нічого такого не є намірене

Берлин 10 червня. З Солуня доносять, що на приказ турецкого міністра війни всі дороги ведучі до грецкої границї приготовлюють ся тепер для войскових транспортів.

Париж 10 червня. Послідної ночи викрито, що в многих містах поперетинано телеґрафічні дроти.

Надіслане.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Сонячній у Львові.

Нова сензацийна програма

від 1 до 30 червня 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представленя. В неділї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 годині вечером. Що пятниці High-Life представленя. Білети счаснійше можна набути в конторі Ільоша при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Курс львівский.

Дня 9-го червня 1909.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . . .	597·—	607·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	560·—	570·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	—·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·50	—·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·90	95·60
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·90	100·60
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·50	96·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	106·—	112·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·75	55·75
Угорскі черв. хреста . .	30·50	34·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	67·50	73·50
Базиліка 10 кор. . .	21·30	23·30
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·34	11·38
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·31	117·57
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{5}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$.

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.

„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.

„ 1/7 до 30/9 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телєфон ч. 527).